

19세 미만 구독 불가

A
AND

건어물녀 장편/소설

꽃은
미끼야

กลิ่นรักซ่อนร้าย

Flowers Are Bait

꽃은 미끼야

วันจัดพิมพ์: 16 ตุลาคม 2564

ผู้เขียน | **건어물녀**

ผู้แปล | นักสืบผมแดง

สำนักพิมพ์ | Able Publishing

ISBN 9791167384140

หมายเหตุ เป็นการแปลอย่างไม่เป็นทางการ หากนิยายเรื่องนี้ได้รับลิขสิทธิ์แปล
ไทยอย่างเป็นทางการ ผู้แปลยินดีหยุดการเผยแพร่นิยายเล่มนี้ทันที

จำนวนตอนทั้งหมด

บทนำ

ตอนที่ 1	ตอนที่ 25	ตอนที่ 49	ตอนที่ 73
ตอนที่ 2	ตอนที่ 26	ตอนที่ 50	ตอนที่ 74
ตอนที่ 3	ตอนที่ 27	ตอนที่ 51	ตอนที่ 75
ตอนที่ 4	ตอนที่ 28	ตอนที่ 52	ตอนที่ 76
ตอนที่ 5	ตอนที่ 29	ตอนที่ 53	ตอนที่ 77
ตอนที่ 6	ตอนที่ 30	ตอนที่ 54	ตอนที่ 78
ตอนที่ 7	ตอนที่ 31	ตอนที่ 55	ตอนที่ 79
ตอนที่ 8	ตอนที่ 32	ตอนที่ 56	ตอนที่ 80
ตอนที่ 9	ตอนที่ 33	ตอนที่ 57	ตอนที่ 81
ตอนที่ 10	ตอนที่ 34	ตอนที่ 58	ตอนที่ 82
ตอนที่ 11	ตอนที่ 35	ตอนที่ 59	ตอนที่ 83
ตอนที่ 12	ตอนที่ 36	ตอนที่ 60	ตอนที่ 84
ตอนที่ 13	ตอนที่ 37	ตอนที่ 61	ตอนที่ 85
ตอนที่ 14	ตอนที่ 38	ตอนที่ 62	ตอนที่ 86
ตอนที่ 15	ตอนที่ 39	ตอนที่ 63	ตอนที่ 87
ตอนที่ 16	ตอนที่ 40	ตอนที่ 64	ตอนที่ 88
ตอนที่ 17	ตอนที่ 41	ตอนที่ 65	ตอนที่ 89
ตอนที่ 18	ตอนที่ 42	ตอนที่ 66	ตอนที่ 90
ตอนที่ 19	ตอนที่ 43	ตอนที่ 67	ตอนที่ 91
ตอนที่ 20	ตอนที่ 44	ตอนที่ 68	ตอนที่ 92
ตอนที่ 21	ตอนที่ 45	ตอนที่ 69	ตอนที่ 93
ตอนที่ 22	ตอนที่ 46	ตอนที่ 70	ตอนที่ 94
ตอนที่ 23	ตอนที่ 47	ตอนที่ 71	ตอนที่ 95
ตอนที่ 24	ตอนที่ 48	ตอนที่ 72	ตอนที่ 96

จำนวนตอนทั้งหมด (2)

ตอนที่ 97	ตอนที่ 121	ตอนที่ 145
ตอนที่ 98	ตอนที่ 122	ตอนที่ 146
ตอนที่ 99	ตอนที่ 123	ตอนที่ 147
ตอนที่ 100	ตอนที่ 124	ตอนที่ 148
ตอนที่ 101	ตอนที่ 125	ตอนที่ 149
ตอนที่ 102	ตอนที่ 126	ตอนที่ 150
ตอนที่ 103	ตอนที่ 127	ตอนที่ 151
ตอนที่ 104	ตอนที่ 128	ตอนที่ 152
ตอนที่ 105	ตอนที่ 129	ตอนที่ 153
ตอนที่ 106	ตอนที่ 130	ตอนที่ 154
ตอนที่ 107	ตอนที่ 131	ตอนที่ 155
ตอนที่ 108	ตอนที่ 132	ตอนที่ 156
ตอนที่ 109	ตอนที่ 133	ตอนที่ 157
ตอนที่ 110	ตอนที่ 134	ตอนพิเศษ 1 กุหลาบฤดูร้อน 1
ตอนที่ 111	ตอนที่ 135	ตอนพิเศษ 1 กุหลาบฤดูร้อน 2
ตอนที่ 112	ตอนที่ 136	ตอนพิเศษ 1 กุหลาบฤดูร้อน 3
ตอนที่ 113	ตอนที่ 137	ตอนพิเศษ 1 กุหลาบฤดูร้อน 4
ตอนที่ 114	ตอนที่ 138	ตอนพิเศษ 1 กุหลาบฤดูร้อน 5
ตอนที่ 115	ตอนที่ 139	ตอนพิเศษ 1 กุหลาบฤดูร้อน 6
ตอนที่ 116	ตอนที่ 140	ตอนพิเศษ 1 กุหลาบฤดูร้อน 7
ตอนที่ 117	ตอนที่ 141	ตอนพิเศษ 1 กุหลาบฤดูร้อน 8
ตอนที่ 118	ตอนที่ 142	ตอนพิเศษ 1 กุหลาบฤดูร้อน 9
ตอนที่ 119	ตอนที่ 143	ตอนพิเศษ 1 กุหลาบฤดูร้อน 10
ตอนที่ 120	ตอนที่ 144	

บทนำ

แม้ในมือของเธอจะถือเลื่อยไฟฟ้าอันตรายพลัง แต่ร่างของเธอกลับหยุดนิ่งราวกับถูกตรึงไว้ด้วยความหวาดกลัว ดวงตาสีฟ้าคู่นั้นเรืองแสงในความมืด มันจับจ้องมายังเธอด้วยความกระหายเลือด เธอตัวแข็งทื่อเมื่อสายตาสบกับชายคนนั้น ชายผู้กำลังฝังใครบางคนทั้งเป็น

เสียงความคิดของเธอปั่นป่วนอยู่ในหัวดังลั่นเหมือนเสียงหวอของไซเรนฆาตกร... คำคำนี้ที่เธอเคยพบเพียงในพาดหัวข่าวเท่านั้น กลับกลายมาเชย่ำความเป็นจริงของเธออย่างรุนแรง เหงื่อเย็นไหลซึมทั่วร่าง พร้อมกับขนลุกชันทั้งตัว ความปรารถนาเพียงหนึ่งเดียวในชีวิตของเธอคือการใช้ชีวิตอย่างสงบและปลอดภัย มันมากเกินไปงั้นหรือ

วันนี้ควรจะเป็นเพียงวันธรรมดาอีกวันหนึ่ง เธอไปโรงพยาบาล ตรวจสอบบิลค่างชำระ ดูแลต้นไม้ที่เพิ่งได้รับการรักษาจากโรคร้าย และทะเลาะกับลูกค้าที่ไม่ยอมจ่ายค่าบริการมานานกว่าหนึ่งเดือนแล้ว

ไซอียอน คุณหมอตันไม้ มีนิสัยชอบขึ้นเขาในยามค่ำคืนเพื่อตรวจดูต้นไม้ที่ถูก

ละเลย วันนี้ก็เช่นกัน มันควรเป็นวันที่แสนปกติ ภูเขาสูงนี้เป็นที่ดินส่วนตัวแต่ไม่มีใครดูแล ต้นไม้และพุ่มไม้ที่ขึ้นรกเรื้อให้ความรู้สึกเหมือนภูตผีวิญญานลอยวนอยู่ในเงามืด ต้นไม้ที่พบในที่รกร้างมักจะขาดสารอาหารและถูกทอดทิ้ง และเธอมักจะดูแลมันด้วยความเอาใจใส่อยู่เสมอ

“ช่วยด้วย! ขอร้องล่ะ ช่วยฉันที!” เสียงของผู้ที่ถูกฝังตะโกนออกมาอย่างอู้อี้ ทว่าก็ถูกกลบด้วยเสียงดินที่พูนขึ้นเรื่อย ๆ จนเหลือเพียงความเงิบงันปกคลุมไปทั่ว

ชายร่างสูงสวมเสื้อกันฝนพลาสติกสีดำแวววาว เขาดักดินอย่างชำนาญ รวากับเคยทำสิ่งนี้มานับครั้งไม่ถ้วน

“ชะ-ขอร้องล่ะ!” เสียงนั้นร้องอีกครั้ง แขนข้างหนึ่งโผล่ขึ้นมาจากพื้นดินที่เพิ่งถูกกลบ พยายามเกาะเกี่ยวบางอย่างอย่างสิ้นหวัง “อะ-ฉันจะบอกคุณหมดทุกอย่าง”

ตรงกันข้ามกับผู้ที่ดินรนต์อยู่กับความตายที่กำลังโกล้งเข้ามา ชายคนนั้นกลับฮัมเพลงเบา ๆ อย่างอารมณ์ดี “ผิดแล้ว” เขาพูดด้วยเสียงเรียบเย็นเฉียบ “แถมควรอ้อนวอนให้ฉันฆ่าแกตรงนี้มากกว่า”

แล้วความเงิบก็โรยตัวลงอีกครั้ง “ช่วย...ด้วย...”

“การแสดงเพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้นเอง” ชายคนนั้นกล่าว ก่อนจะเหยียบมือที่โผล่พื้นดินขึ้นมาด้วยปลายรองเท้า แล้วเตะซ้ำ ๆ จนกระดูกนิ้วแหลกละเอียด

“อ้อาาา!!” เสียงกรีดร้องของผู้ที่ถูกฝังดังลั่นอย่างเจ็บปวด

ใบหน้าของชายคนนั้นเรียบเฉยไร้อารมณ์ แต่การกระทำของเขารุนแรงและบ้าคลั่ง นิ้วมือที่เคยดินรนต์นี้บิดเบี้ยวและเปราะเป็อนไปด้วยเลือด

“อ้อาา.....!” เสียงร้องขาดหวัง ธิบหรีและน่าสงสารเหลือเกิน

“ไม่รู้หรือไ้ไ้ไ้แกกรีดร้องเท่าไร ฉันยังตื่นเต้นมากขึ้นเท่านั้น”

“อ้อาาา!”

“ฉันถึงหยุดไม่ได้เพราะมีคนโง่แบบแกโผล่มาเรื่อย ๆ ไ้ไ้ไ้”

ชายคนนั้นช่างคล้ายต้นเบิร์ชที่ขึ้นชื่อเรื่องความขาวสว่างในยามค่ำคืน ใบหน้าของเขาขาวซีดและเรียวบาง ทว่าไร้ซึ่งสีสันของสิ่งมีชีวิตโดยสิ้นเชิง โชคดียอนทำได้เพียงจ้องมองด้วยความหวาดผวาเมื่อเขาเงยหน้าจากใบมืดที่สะท้อนภาพตนเอง

บทนำ

“อ้อาาา ได้โปรด!” เสียงอ่อนวอนสลับสะอื้นดังขึ้นมาจากใต้ดิน พื้นดินสั่นไหวเล็กน้อย ก่อนที่ศีรษะของเหยื่อจะโผล่พ้นดินออกมา แต่ชายคนนั้นกลับยกเท้าเหยียบลงไปบนศีรษะนั้นราวกับกำลังบดกั้นบุหรืทิ้ง ผู้ดูของเสือกันฝนปิดบังใบหน้าเขาไว้ครึ่งหนึ่ง เหลือเพียงริมฝีปากเรียวยาวที่พอจะมองเห็นได้

เมื่อเธอเห็นร่างที่พยายามต่อต้านค่อย ๆ อ่อนแรงลงและหยุดขยับในที่สุด ความจริงอันโหดร้ายก็ปรากฏชัดในใจของไซอียอน นี่มันคือฉากฆาตกรรม!

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้านั้นช่างเหลือเชื่อและน่าตกตะลึงจนเธอแทบหายใจไม่ออก ลมหายใจเธอติดขัด มือทั้งสองขึ้นเหยื่อ เธอพยายามช้อนโทรศัพท์ที่ไว้ด้านหลังแล้วกดหมายเลข 112 โดยอาศัยเพียงสัมผัสและสัญชาตญาณ ปลายนิ้วของเธอสั่นระริกขณะคลำหาปุ่มบนหน้าจอ

เธอกำลังเพ่งสมาธิอยู่กับการกดโทรศัพท์จึงไม่ทันระวัง ฝ่าเท้าของเธอเหยียบลงบนกิ่งไม้แห้ง เสียงดัง กรอบ ที่ปกติอาจเบาแทบไม่ได้ยิน แต่ในยามคำคืนอันเงียบงัน เสียงนั้นดังก้องราวกับระฆัง

ชายคนนั้นซึ่งเพิ่งเคยต่อเสียงร้องตะโกนมาตลอดกลับหยุดการขูดฝั้วในทันที เขาทิ้งพลั่วลงพื้น และสายตาของไซอียอนก็มองตามมันไปอย่างหวาดกลัว เธอแทบหายใจไม่ออก เพิ่งรู้สึกได้ถึงกลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งมาจากร่างไร้ชีวิตบนพื้นดิน เลือดเซ็ดสีขาวที่เหยื่อสวมอยู่เปื้อกชุ่มไปด้วยเลือดจนเปลี่ยนเป็นสีคล้ำมืด

“อะไรวะเนี่ย” เสียงหนึ่งดังขึ้นใกล้ตัวเธออย่างน่าขนลุก “ไม่คิดว่าถึงเวลาวิ่งหนีเอาชีวิตรอดแล้วหรือ” เสียงป็นดังขึ้นหนึ่งนัด

ไซอียอนวิ่งสุดชีวิต พื้นดินเฉอะแฉะจากฝนที่ตกลงมาก่อนหน้านี้ทำให้รองเท้าของเธอจมลงไปโคลน เสียง แฉะ ดังทุกครั้งที่ทำเหยียบลง ยากเหลือเกินที่จะวิ่งได้อย่างราบรื่น แต่เธอรู้ดี หากแม้เพียงชั่ววินาทีเดียวที่ล้มลง นั่นอาจเป็นวินาทีสุดท้ายของชีวิต หัวใจของเธอเต้นแรงจนน่ากลัว ราวกับจะพุ่งออกมาทางปาก แต่เธอยังคงวิ่งไม่หยุดแม้จะหอบหายใจอย่างหนัก

ในที่สุดสายโทรศัพท์ก็ต่อสำเร็จ

“สถานีตำรวจฮวายังยินดีให้บริการครับ” เสียงจากปลายสายดังขึ้น

“ฮ-ฮัลโหล...” เธอเสียงสั่น

“ครับ กรุณาพูดช้า ๆ นะครับ”

น้ำตาของเธอไหลพรากออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ ความกลัวกัดกินสติของเธอ เธอพยายามพูดให้รู้เรื่องที่สุดเท่าที่จะทำได้ “ฉัน... ฉันเห็นผู้ชายฝั่งศพคนค่ะ ได้โปรดมาช่วยด้วย! ฉันถูกเขาเจอแล้ว ฉัน... ฉันกำลังตกอยู่ในอันตราย!”

“คุณชื่ออะไรครับ”

“โซอียอนค่ะ ได้โปรดเถอะ ฉันอาจจะตายก็ได้ค่ะ!”

“กรุณาใจเย็น ๆ ครับ คุณสามารถบอกสถานที่ให้เราทราบได้ไหมครับ”

“ไม่ได้ค่ะ ที่นี่มีต้นโอ๊คญี่ปุ่นหลายสิบต้น และมีต้นเอลม์ที่โพรงใหญ่มาก ฉันเพิ่งวิ่งผ่านมันมาเมื่อครู่ ได้โปรด!” เธอตอบพร้อมพยายามควบคุมลมหายใจที่กระชั้นถี่

“ช่วยบอกข้อมูลเพิ่มเติมหน่อยครับ แถว ๆ นั้นมีสิ่งปลูกสร้างหรือตึกอะไรบ้างไหมครับ”

อียอนสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ และบังคับตัวเองให้ตั้งสติ “โรงพยาบาลต้นสนค่ะ ภูเขาที่อยู่ด้านหลังโรงพยาบาลนั้นแหละค่ะ”

“เรากำลังไปครับคุณผู้หญิง ผมขอแจ้งไว้ก่อนนะครับว่าถ้านี่คือการแก๊งโทร จะ มีบทลงโทษตามกฎหมาย”

“ได้โปรด มาช่วยด้วยฉันด้วยค่ะ!”

ในที่สุดเธอก็วิ่งมาถึงถนนที่เป็นทางเข้าสู่เส้นทางขึ้นเขา เธอหยุดลง หอบหายใจแรง พยายามตั้งสติ ทันใดนั้น สายลวดบางเฉียบราวกับเส้นด้ายพันเข้าที่ลำคอของเธอ และเธอก็ถูกกระชากกลับไปอย่างแรง เธอยกมือขึ้นเกาและควานหาสายลวดหวังจะดึงมันออก แต่ลวดนั้นบางมากจนบาดผิวเธอเป็นแผลเลือดซึม

“นี่ เธอทำของตกไว้นะ”

เสียงกระซิบแหบพร่าโกล้งโกล้งทำให้ขนทั้งตัวเธอลุกชู ฝ่ามือข้างหนึ่งกระชับลวดให้แน่นขึ้น ขณะที่อีกข้างยึดสิ่งของหนัก ๆ บางอย่างใส่มือของเธอ ก่อนที่สติของเธอจะดับวูบไป เธอรวบรวมแรงทั้งหมดเหวี่ยงของในมือนั้นสุดแรงเกิดไปทางผู้ชายคนนั้น

บทนำ

เสียงบางอย่างแทรกเข้ามาทันที เป็นเสียงของเลื่อยไฟฟ้าที่กระทบเข้ากับร่างของเขา เธอฟาดมันซ้ำอีกสองครั้ง เส้นลวดค่อย ๆ คลายตัวออกจากคอของเธอ ไชยอนที่ตัวสั่นสะท้านด้วยความกลัวไม่กล้าหันกลับไปมอง เสียงเครื่องเลื่อยไฟฟ้า เพิ่งคำรามขึ้นในจังหวะนั่นเอง

และนั่นก็คือครั้งแรกที่เธอได้พบกับ คนใช้ลับ ของเธอ...ชายผู้เป็นเจ้าของร่างกายไร้สติที่นอนอยู่บนเตียงโดยไม่ขยับเขยื้อนมานานกว่าสองปี

ตอนที่ 1

“มันต้องผูกค่ะ”

“อะไรนะ” ครูใหญ่ถึงกับอ้าปากค้าง สีหน้าของเขาฉายชัดถึงความตกใจและไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“เมื่อก็คุณว่าอะไรนะ...”

“มันถ่ายไม่ปกตินะค่ะ”

ครูใหญ่ยิ่งดูตกตะลึงยิ่งกว่าเดิม หากว่ายังมีความตกตะลึงยิ่งไปกว่านั้นอีกละก็ เขาคงแสดงออกมาหมดแล้ว เขาอยากจะทำอะไรออกไปว่า มันจะเป็นไปได้ยังไงกัน แต่ก็ต้องกลืนคำพูดนั้นลงคอไปเมื่อเห็นหญิงสาวตรงหน้าหันไปมองเด็กประถมที่กำลังวิ่งเล่นกันไปมา สะพายกระเป๋านักเรียนอยู่บนหลัง

อียอนลูบลำตัวของต้นไม้อย่างอ่อนโยน เธอไม่ชอบเขาเลยสักนิด และนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอได้รับปฏิกิริยาแบบนี้จากใครสักคน

“การขับถ่ายเป็นเรื่องสำคัญค่ะ เป็นเรื่องธรรมชาติ แล้วก็ต้องเกิดเป็นปกติอยู่เสมอ คุณก็รู้ดีอยู่แล้วนี่ค่ะ”

ครูใหญ่กระแอมอย่างรำคาญก่อนจะยิ้มเยาะแล้วใช้มือปิดปากอย่างเสียมารยาทก็คิดว่าแล้วว่เธอมันทั้งโง่และเพี้ยน

ต้นไม้แค่นี้ก็ต้่นต้องใช้เงินซ่อมแซมเป็นหลักแสน เขาคิดว่าตัดทิ้งซะยังจะคุ้มกว่าต้องเสียเงินมากมายไปเปล่า ๆ เขาจึงเลือกติดต่อกิจการเล็ก ๆ ซ่อมซ่อที่หญิงสาวคนนี้ดูแล แทนที่จะไปโรงพยาบาลต้นไม้ใหญ่ในเมือง เผื่อว่าจะมีข้ออ้างอะไรสักอย่างไว้ปิดความผิด

หลังจากทำให้ต้นไม้ที่เพิ่งได้รับการรักษาบาดเจ็บอีกครั้ง เขาก็วางแผนจะโยนความผิดทั้งหมดให้หมอต้มไม้จอมเพี้ยนคนนี้

“ต้นไม้เนี่ยะ เป็นหนึ่งในต้นไม้หลักของโรงเรียนเราเลยนะ มันเป็นสัญลักษณ์ของความเขียวขจี” ครูใหญ่ขมวดคิ้วต่ำ พุดด้วยน้ำเสียงดูจริงจัง “คุณจะรักษามันได้ไหม”

แผนของเขานั้นง่ายตาย เขาแค่ต้องกล่าวหาเธอแล้วก็ขอเงินคืนจากความเสียหายที่เกิดขึ้น จากนั้นก็ตัดต้นไม้ที่เสีย อย่างน้อยโรงเรียนของเขาก็จะได้ประโยชน์บ้างในแบบนั้น

“ถือว่าจบงานคะ” คำตอบนั้นเปี่ยมด้วยความมั่นใจ “ขั้นตอนการรักษาไม่ได้ยากมากนัก ถ้าจะพุดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ มันกินเข้าไปแล้วถ่ายออกมาไม่ดี เลยเกิดอาการท้องผูก รากมันก็เลยฝังลงดินได้ไม่ดี” อียอนกวาดตามองสนามของโรงเรียนก่อนจะขมวดคิ้ว “ถ้าต้นไม้ถ่ายไม่ดี มันจะเริ่มตายจากยอดลงมา ต้นส่วนใหญ่ที่นี่... ดูเหมือนจะเริ่มเข้าขั้นนั้นแล้ว”

“แล้ว... ขั้นตอนการรักษาจะเป็นยังไง” ครูใหญ่ถามออกมาด้วยน้ำเสียงฝืน ๆ เขามองอียอนตั้งแต่หัวจรดเท้า กางเกงเก่าขาดรุ่งริ่ง เล็บเต็มไปด้วยดิน กลิ่นปุ๋ยแรงจนแทบหายใจไม่ออก เขารู้สึกว่าเธอสกปรก โบหน้าใส ๆ ของเธอมีคราบดินเปรอะ และผมที่มัดต่ำไว้ตรงท้ายทอยก็หย่อนคล้อยราวกับสาหร่ายทะเลขึ้นแฉะ สกปรกชะมัด คนอะไรไม่มีเสน่ห์เลยสักนิด สภาพอย่างกับต้นไม้แห้ง ๆ อีกต้นที่กำลังจะตายต่อหน้าฉัน ดวงตาอันอ่อนหวานของเธอยังดูหมองคล้ำและแห้งผากเมื่อต้องเผชิญหน้ากับผู้คน เธอดูซีดและผอม

“ครูใหญ่คะ”

“ครับ ๆ” เขาตอบอย่างสุภาพเกินพอดี รวากับเพ็งโดนจับผิดได้

“ดินทั้งหมดตรงนี้ต้องเปลี่ยนเป็นดินมาซาโตะคะ”

“ทั้งหมดเลยหรือ”

“ใช่ค่ะ นั่นแหละคือสาเหตุที่แท้จริงที่ต้นไม้พวกนี้ถ่ายไม่ได้ เพราะคุณใช้ดินผิดประเภท ว่าแต่...” สายตาของเธอเริ่มเข้มข้น “คุณประหยัดเงินใช่ไหมคะ”

อียอนเริ่มเดินวนรอบครูใหญ่อย่างจับผิด “คุณฝังอะไรไว้ตรงนี้หรือเปล่า”

“อะไรนะ”

“ได้ยินมาว่าโรงเรียนเพ็งรีโนเวทใหม่ใช่ไหมคะ” เธอจ้องตรงไปยังพื้นสนาม “กระเบื้องหรือ”

บ่าของครูใหญ่สะดุ้งเล็กน้อย

“หรือว่า... ปูนซีเมนต์เหลือ ๆ... ถูกับปูนซีเมนต์ก็เป็นไปได้... หรืออาจจะฝังมันทั้งหมดเลยก็ได้เหมือนกัน”

ครูใหญ่รีบปาดเหงื่อที่หน้าผากแล้วเบือนสายตาหนี เธอรู้ได้ยังไงกัน เขาแอบฝังขยะพวกนั้นไว้ใต้ดินเพื่อประหยัดค่าทิ้งขยะ ไม่มีใครรู้เรื่องนี้เลยสักคน แต่หมอดันไม้บ้าน ๆ ตรงหน้านี้กลับรู้ทุกอย่างอย่างแม่นยำ

“เมื่อวัสดุพวกนั้นโดนน้ำจะแข็งเป็นหิน และจะทำให้ดินเสีย รากไม้ไม่สามารถเติบโตได้ สุดท้ายก็เน่า หากเราขุดดูใต้ดินก็คงจะให้เห็นเอง ฉันจะส่งใบประเมินราคาให้ภายในวันนี้ค่ะ” อียอนพูดพร้อมรอยยิ้มแสนไร้เดียงสา ก่อนจะยกผ้าเช็ดหน้าลายดอกไม้ที่ผูกอยู่รอบคอขึ้นมาเช็ดเหงื่อ แต่แม้จะยิ้ม รอยยิ้มนั้นก็ไม่เคยไปถึงดวงตาอันเย็นชาและเฉียบคมของเธอเลย “แน่นอนค่ะ... ฉันจะต้องรายงานเรื่องนี้กับทางเทศบาลก่อนเป็นอันดับแรก”

ครูใหญ่รีบก้าวเข้ามาหาเธออย่างลุกลี้ลุกลอน สีหน้าเคร่งเครียด “คะ-คุณหมอบอกได้โปรดฟังผมก่อน...”

“คุณดีใจที่ได้ประหยัดเงินใช่ไหมล่ะ” เธอมองเขาด้วยสายตาเฉียบขาด “ตอนนี้ก็เตรียมจ่ายค่าปรับคืนมาเป็นสองหรือสามเท่าได้แล้ว อย่างที่ฉันบอกไปแล้ว การขยับถ่ายนะสำคัญมาก ไม่ใช่แค่สำหรับมนุษย์ แต่กับต้นไม้ก็เช่นกันค่ะ”

อียอนหันหลังกลับอย่างพอใจ เธอถอนหายใจ เธอรู้ว่าลูกน้องคนเดียวที่อยู่โรงพยาบาลต้นไม้คงจะบ่นเธออีกแน่ที่เธอดันมาเปิดศึกกับพวกผู้มีอำนาจแบบนี้ แต่ในใจก็รู้ดีว่าเรื่องการขยายโรงพยาบาลและการเลื่อนขั้นมันสำคัญยิ่งกว่า เธอจำเป็นต้องรักษาอนาคตของที่แห่งนั้นไว้

“ฉันเป็นหมอที่รักต้นไม้ค่ะ” เธอเอ่ยเสียงเรียบ “ฉันเก่งที่สุดในการช่วยชีวิตต้นไม้...และก็เก่งมากในการถอนรากถอนโคนสิ่งเลวร้ายออกไปด้วย” โดยเฉพาะพวกอย่างคุณนี่แหละ เธอต่อในใจ ต้นไม้เป็นสิบต้นต้องตายเพราะความโลภและโง่เขลาของคนเห็นแก่ตัวคนเดียว และคนแบบนี้...กลับกล้าพูดว่าต้นไม้เป็นสัญลักษณ์ของโรงเรียน คนพวกนี้แหละที่โค่นป่าเพียงเพื่อเอาใบไม้ไปใช้แทนที่เชียบูหรี

“แวะมาเยี่ยมโรงพยาบาลต้นสนของเราบ่อย ๆ นะคะ” เธอบีบยิ้มหวานออกมา

* * *

อียอนคือหมอดต้นไม้ที่บริหารโรงพยาบาลเล็ก ๆ บนเกาะฮวาอีโด ตำบลกินิล เมืองฮวาียงซึ่งอยู่ทางตะวันตกของทงยองและทางใต้ของนมแฮ แม้เกาะจะดูไม่เจริญนักในสายตาคนภายนอกแต่มันคือเกาะที่ใหญ่เป็นอันดับสองของเกาหลี และเป็นจุดหมายท่องเที่ยวที่สวยงามโดดเด่นด้วยทะเล พีชพรรณ และหินผา

‘ตาเม่านั้นมองฉันแปลก ๆ อีกแล้ว’ ...แต่งงานของอียอนมันก็เป็นแบบนี้แหละ เธอต้องแบกอุปกรณ์สารพัด ทั้งบันได มีด เลื่อย กรรไกร และต้องปีนต้นไม้ตรวจสอบอาการเองกับมือ ผู้คนเลยมองเธอเหมือนสัตว์ป่า

มีลูกค้าหลายคนที่เรียกใช้บริการของ “หมอผู้หญิง” เพราะคิดว่าค่าจ้างจะถูกกว่าถ้าไม่ยอมลดราคา พวกเขาจะไปจ้างคนอื่น อียอนอายุเลยสามสิบมาแล้ว และเธอก็คุ้นเคยกับการถูกปฏิบัติแบบนี้เสียจนชินชาไปแล้ว

ขณะที่เธอกำลังขับสกูตเตอร์ไปตามถนนริมทะเลสีมรกต เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เธอสวมสายหูฟังแล้วรับสายทันที

“ฮัลโหล”

“เฮ้ ผอ.” เสียงจากปลายสายดังขึ้น “ถ้าเธอไม่กลับมาภายในห้านาที ฉันจะไขกุญแจชั้นสองแล้วนะ”

สก็อตเตอร์ที่ควรจะเล่นตรง ๆ กลับเอียงตัวไปทางด้านข้าง อีออนรีบประคองพวงมาลัยให้ตรงอย่างลนลานพลางร้องขึ้นด้วยความรีบร้อน

“ผู้จัดการคะ! รอก่อนค่ะ!”

“ฉันได้ยินแน่ ๆ! มีเสียงออกมาจากข้างใน!”

“คุณคงหุฟาดไปแล้วละค่ะ ห้องนั้นไม่มีใครอยู่ จะมีเสียงได้ยังไงกัน”

“ไม่หรอก ฉันมั่นใจว่าฉันได้ยิน!”

แม้อีออนจะพยายามข่มจิตใจให้สงบนิ่งแต่ก็อดเร่งความเร็วของสก็อตเตอร์ไม่ได้ ทิวทัศน์ที่ปกติสงบสุขของฮวาอิดอกกลายเป็นเพียงภาพพว้าเลือนผ่านสายตา

“โทษทีนะ ฉันเรียกช่างกุญแจมาแล้ว”

“ไม่!” เธอร้องลั่น ในที่สุดความสุขุมของอีออนก็แตกกระจาย เธอพยายามขบคิดหาข้อแก้ตัวที่น่าเชื่อถือเพื่อห้ามปรามผู้จัดการ ทว่าอีกฝ่ายกลับชิงเปิดปากตัดบทเสียก่อน

“เลิกโกหกได้แล้ว!” ผู้จัดการกล่าวเสียงแข็ง “หยุดบอกที่เถอะว่าเธอล็อกห้องไว้ เพราะมีเส้นน้ำใต้ดินหรือเพราะกำลังตากพริกกับถั่วเหลืองอยู่ในนั้นนะ!”

“มันคือ...”

“หรือเธอเป็นพวกซ่อนศพกันแน่ถึงต้องห้ามฉันเปิดห้องนักหนา! ถึงแม้ว่าข้างในเธอจะตั้งฮาเร็มผู้ชายเอาไว้ฉันก็ไม่สนหรอกนะ!”

ปากของอีออนอ้าค้างอย่างตกตะลิ่ง คเยชุกา ผู้จัดการซึ่งปีนี้อายุหกสิบแล้ว เป็นหมอตันไม้ที่ช่วยอีออนดูแลการรักษาต้นไม้และยังช่วยบริหารโรงพยาบาลต้นสนอีกด้วย โรงพยาบาลแห่งนั้นเป็นของไซอีออนเอง หญิงสาววัยสามสิบสองที่ยังครองตัวเป็นโสด จึงไม่น่าจะมีฮาเร็มชายใด ๆ ตามที่อีกฝ่ายกล่าวหา

ผู้จัดการเคยมักจะพยายามหาจังหวะเปิดห้องบนชั้นสองทุกครั้งที่อีออนไม่อยู่ที่วังจิน และวันนี้ก็ดูเหมือนเธอจะหาโอกาสได้สำเร็จแล้ว เป็นเรื่องที่น่าใจได้ว่าคเยชุกาจะรู้สึกหงุดหงิดและอยากรู้ อยากเห็นเมื่อถูกปิดบังความจริงเช่นนี้

แต่ว่าผู้จัดการคะ อียอนคิดในใจอย่างร้อนรน ชั้นสองนั้น หนูไม่มีทางให้คุณเห็นมันเด็ดขาด! เป็นเวลาสองปีมาแล้วที่ห้องบนชั้นสองถูกปกคลุมไปด้วยความลับและปริศนา มีพืชประหลาดชนิดหนึ่งซ่อนอยู่ในนั้น พืชที่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องปิดบังไม่ให้ใครล่วงรู้เด็ดขาด

* * *

ป้ายไม้ที่สลักคำว่า 'โรงพยาบาลต้นสน' ด้วยตัวอักษรงดงามแกว่งไกวอย่างอันตราย ขณะที่อียอนวิ่งพรวดพราดเข้าไปในตัวอาคาร บ้านที่ดูทรุดโทรมแห่งนี้ทำด้วยสิ่งข้างจันทว ทั่วในสายตากลับสะดุดกับชั้นสองที่ทาด้วยสีเทาเข้มแบบสมัยใหม่ ชัดแย้งกับบรรยากาศเก่า ๆ ของชั้นล่างอย่างชัดเจน

อียอนพุ่งผ่านชั้นล่างซึ่งใช้งานทั้งเป็นสำนักงานและที่พักอาศัยในเวลาเดียวกัน เธอเร่งก้าวขึ้นบันไดอย่างรีบร้อน

“ผู้จัดการคะ!” เธอร้องเรียก

“โอ๊ะเอ๊ย!” คเยชุกาสบถ ช่างกุกญแจที่ถูกเรียกตัวมากำลังจะลงมือจัดประตูอยู่แล้ว อียอนยื่นหอบอยู่ตรงนั้น รู้สึกเหมือนหัวใจจะทะลุออกมาจากอก

“ฉันเบื่อเต็มทนแล้วจริง ๆ” คเยกล่าวเสียงหงุดหงิด

“ฉันบอกแล้วไงคะ...” อียอนหอบพลาทตอบ “ที่นั่นมีเจ้าของอีกคนหนึ่ง ฉันเองก็ไม่มีสิทธิ์เข้าไป เลยปล่อยให้ร้างไว้ล่ะคะ” ครั้งหนึ่งเป็นความจริง อีกครั้งหนึ่งคือคำโกหก

“เหวอ เธอเองก็เข้าไม่ได้จริงเหวอ” คเยชุกาเอามือกดอกพุดเสียงแข็ง “แล้วเธอเอาพริกกับถั่วเหลืองเข้าไปตากในห้องนั้นได้ยังไงล่ะ”

“เอ่อ...นั่น...” อียอนอ้าอึ้ง

“ถ้าอย่างนั้น ขอฉันแค่สูดกลิ่นอากาศในห้องว่าง ๆ นั้นสักหน่อยก็พอ” ผู้จัดการต่อรอง

“อากาศในนั้นคงขึ้นราแล้วล่ะคะ ไม่ได้ระบายอากาศเลย” อียอนพยายามเกลี้ย

กลุ่ม

“จริงหรือ เธอไม่เชื่อใจฉันเลยสินะ ถึงแม้ว่าข้างในจะมีทองคำหรือเพชรพลอยซ่อนอยู่ฉันก็ไม่คิดจะขโมยหรอกนะยะ”

ถึงคุณจะไม่ขโมยทองคำกับเพชรของฉันไป ฉันก็ไม่ว่าอะไรหรอกค่ะ อียอนคิดในใจก่อนจะยิ้มแหย้ให้ผู้จัดการคเยแล้วทำท่าจะผายมือชวนกลับไปข้างล่าง

“ความอยากรู้นะ ฆ่าแมวได้เลยนะคะผู้จัดการ”

“เธอมันจอมโกหก! ทำไมตอนคุยกับลูกค้าเธอไม่พูดอะไรแบบนี้บ้างล่ะ?!”

“แต่ถึงอย่างนั้น...”

คเยชูกาอดคิดไม่ได้ว่าตอนแรกเธอเห็นคุณหมอตันไมนี่เป็นคนที่ดูสบาย ๆ ง่าย ๆ แต่เมื่อเวลาผ่านไป ยิ่งได้เห็นการทำงานกับลูกค้าที่ส่วนมากเป็นผู้ชายวัยสี่สิบที่ชอบทำตัวดีดี โดยเฉพาะพวกวิศวกรโยธา สถาปนิก และคนในแวดวงเกษตรกรรม ความไม่ไว้ใจก็ยิ่งทวีขึ้นอย่างไม่หยุดยั้ง

“ผอ. ฉันจะไม่ยอมแพ้ จนกว่าจะได้รู้ความจริง!” คเยชูกาประกาศเสียงแข็ง พลังถอยกลับลงบันไดไป อียอนทรุดตัวลงนั่งกับพื้นอย่างหมดแรง ไขว้ชั้นสองบ้าเอี้ย... เธอหลับตาลง รู้สึกเหนื่อยจนแทบขาดใจ

ตอนที่ 2

เตียงนอนกลางห้องถูกล้อมรอบไปด้วยเครื่องจักรหลากชนิด เครื่องจักรเหล่านั้นส่งเสียง "บีบ บีบ" อย่างสม่ำเสมอและเชื่อมต่อเข้ากับร่างกายนุ่มที่นอนแน่นิ่งอยู่บนเตียง เครื่องเหล่านี้คือสิ่งที่ยึดชีวิตของเขาเอาไว้

ยากที่จะบอกได้ว่าเขาอายุเท่าไร ด้วยใบหน้าสงบนิ่ง ดวงตาที่ปิดสนิท และศีรษะที่เอียงเล็กน้อยไปทางซ้าย เขาดูไม่ต่างจากคนที่กำลังนอนหลับ ร่างกายที่ครั้งหนึ่งเคยแข็งแรงกลับผ่ายผอมลงอย่างเห็นได้ชัดในช่วงสองปีที่ผ่านมา ผิวที่แขนและขาเหี่ยวยุบลงจนบางเฉียบ ทว่าป่าและไหล่อันกว้างใหญ่เหล่านั้น...ยังคงเหมือนเดิม เหมือนกับในคืนวันที่อียอนพบเขากลางป่าเขา

อียอนนั่งลงข้างเตียง ปล่อยลมหายใจยาวอย่างหมดเร็วแรง ผ่านไปสองปีแล้ว... แต่ก็ยังไม่มีสัญญาณของการฟื้นตัวเลยสักนิด เธอยกมือขึ้นลูบใบหน้าหวังจะปิดได้ความอ่อนล้า ถึงแม้ว่าเธอจะเป็นหมอ แต่เธอเป็นหมอตันไม้ ไม่ใช่หมอมนุษย์ คนตรงหน้าเธอ...ไม่ว่าจะหลับลึกเพียงใด ก็ยังคงเป็นมนุษย์ ไม่ใช่ตันไม้

เหตุการณ์คืนนั้นยังคงวนเวียนอยู่ในหัวของอียอนไม่จางหาย...

'ไม่คิดว่าถึงเวลาวิ่งหนีเอาชีวิตรอดแล้วหรือ'

ตอนที่เธอแหว่งเลื่อยไฟฟ้าเพื่อป้องกันตัว ผู้ชายคนนั้นกลับไม่ขยับแม้แต่นิด ปลายเลื่อยเปื้อนเลือดอย่างชัดเจน แต่ดูเหมือนว่าเขาไม่สะทกสะท้านใด ๆ เขาไม่แม้แต่จะหลบหรือปิดป้อง

ตอนนั้นเธอย้อนคิดว่าเธอคงได้ตายแน่นอนแล้ว แต่เมื่อเธอหันกลับไปมองหน้าคนที่กำลังจะฆ่าเธอ สายตาของเขากลับหยุดนิ่ง เธอเห็นเขาขบกรามแน่นเหมือนเจ็บปวด และทันใดนั้น ร่างใหญ่ของเขาก็ล้มตึงลงกับพื้น

มันชัดเจนว่ามีใครบางคนตีเขาจากด้านหลังด้วยก้อนหินที่ตอนนี้เปื้อนเลือดอยู่ข้างร่างนั้น คนที่โจมตีเขาก็คือชายหนุ่มอีกคน ชายที่คงถูกฝังทั้งเป็นถ้าเธอไม่บังเอิญเจอเข้าเสียก่อน ร่างของเขาเต็มไปด้วยดินและเลือด ยืนโงเงงนอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่ร่างนั้นจะทรุดฮวบ กลิ้งตกลงไปตามเนินเขา

นั่งอยู่ในห้องเจียบงันแห่งนี้ เธอยังรู้สึกเย็นวาบไปทั่วส้นหลังเมื่อคิดว่าตนเองเกือบจะสูญเสียชีวิตไปอย่างง่ายดายในคืนนั้น เธอหันกลับมามองร่างแน่นิ่งบนเตียงอีกครั้ง

"ควอนแจอู..." เธอเรียกชื่อเขาเบา ๆ ชื่อนี้ยังคงติดขัดในลิ้นของเธอ "อย่าฟื้นเลยนะ..." เธอพูดต่อ พลังกดขมับแน่น ก้มหน้าหลับตาอย่างเหนื่อยล้า สิ่งเดียวที่เธอปรารถนามาตลอดนับตั้งแต่วันที่หนีออกจากบ้านก็คือชีวิตที่เจียบงันธรรมดาสำหรับเธอนั่นแล้ว ชีวิตที่น่าเบื่อเช่นนั้นคือของขี้ข้าล้าค่า

"อย่าฟื้นเลยนะ..." เธอกระซิบอ้อนวอนอีกครั้ง

เธอยอนฝังใบหน้าลงในผ้ามีอ พลังปล่อยตัวเองให้จมอยู่ในความเหนื่อยล้า และในวินาทีนั้นเอง... ปลายนิ้วของชายหนุ่มก็ขยับเล็กน้อย

* * *

"อียอน ถึงเวลาต้องเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างแล้ว" คเยชุกาพูดขึ้น ดวงตามีแววประกายวิบวับขณะที่เธอยื่นหน้าจ่อโทรศัพท์มาให้เธอดู

"อะไรหรอคะ" อีออนถามด้วยความสงสัย มือที่กำลังจดบันทึกการรักษาในสมุดหยุดลงทันที

"เธอรู้จักบริษัทโซเลย์แลนด์สเคปบิ่งไหม"

อีออนพยักหน้า ใคร ๆ ก็รู้จักบริษัทรับจัดสวนเจ้านี้ พวกเขามีชื่อเสียงไปทั่วทั้งภูมิภาคจากการรับทำโครงการขนาดใหญ่

"เขาเป็นลูกชายประธานบริษัทโซเลย์แลนด์สเคปบิ่งนั่นแหละ" ชูจาว่าพลางขยิบคิ้วอย่างมีเลศนัย

อีออนกลอกตาใส่ความตื่นเต็นของคเยชูจาก่อนจะก้มมองภาพในโทรศัพท์ "อ้อ..." เธอเปรยเบา ๆ แล้วเบือนสายตากลับมาจดบันทึกต่อ รวากับไม่มีอะไรน่าสนใจ ชูจาขมวดคิ้วไม่พอใจกับท่าที่เฉยเมยนั้น

"แค่นี้หรอ แค 'อ้อ' เนี่ยนะ" ชูจาถามด้วยความมั่งงัน

"ผู้จัดการคะ...เขาดูเด็กเกินไปสำหรับคุณไหมคะ ออกจะเหมือนหลานชายคุณด้วยซ้ำ" อีออนเอ่ยทั้งที่ยังไม่ละสายตากจากสมุด

"ไม่ใช่ฉัน! แต่เป็นเธอต่างหาก!" ชูจาโพล่งขึ้น

"อะไรนะคะ?!" อีออนร้องขึ้นด้วยความมั่งงัน ไม่เข้าใจว่าบทสนทนานี้จะพาเธอไปไหนกันแน่

"เราคงทำงานกันต่อไปไม่ได้แล้ว สัญญาใหญ่ ๆ ที่มีอยู่ก็จบหมดแล้ว ตอนนี้โรงพยาบาล D ก็กวาดเอาโครงการอื่น ๆ ไปหมด" ชูจาพูดเสียงเบา อีออนสัมผัสได้ถึงความสำเร็จผ่านแววตาของชูจา อีออนกำมือแน่นเพื่อระงับความโกรธและความผิดหวังที่ตีขึ้นในอก

โรงพยาบาลภาคิวิชาชีวิทยาการเกษตรมหาวิทยาลัย D เป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียง เป็นโรงพยาบาลต้นไม้ขนาดใหญ่ มีอาคารห้าชั้นที่เพิ่งสร้างใหม่พร้อมทั้งห้องวิจัยของตัวเอง

โรงพยาบาล D ที่เข้ามาในสวาฮิดอ ใช้กลยุทธ์มอบความบันเทิงไม่อันให้กับบริษัทจัดสวน เรือนเพาะชำ บริษัทโยธา และองค์กรเกษตรกรรมต่าง ๆ ในที่สุดพวกเขาก็สามารถครองสวาฮิดอได้อย่างเบ็ดเสร็จ ทุกคนต่างแย่งกันให้โรงพยาบาล D เข้ามา

รับช่วงต่อสัญญา นั้นทำให้พวกเขามีทรัพยากรมากพอที่จะสร้างอาคารห้าชั้นพร้อมห้องวิจัยของตัวเอง

ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น โรงพยาบาลของอียอนแทบไปต่อไม่รอด สัญญาทั้งหมดหายไปในช่วงข้ามคืน และเมื่อสูญเสียโครงการหลักไปเกือบหมด สถานพยาบาลที่เคยคึกคักต้องหันไปพึ่งการตรวจสุขภาพประจำปีของเทศบาลกับลูกค้ากลุ่มเล็กที่มองหาบริการราคาถูกลงกว่า

“เราต้องทำอะไรสักอย่างกับสถานการณ์นี้! เราจะยอมแพ้ไม่ได้เด็ดขาด!” ชูจาพูดเสียงดังด้วยความร้อนรน พลังเดินวนไปทั่วห้องอย่างกระวนกระวาย

“แล้วเราจะทำอะไรได้ล่ะคะ?” อียอนตะโกนกลับ “จะให้ปิดโรงพยาบาลแล้วไปทำงานที่โรงพยาบาล D อย่างที่คนอื่นเขาทำกันนั้นหรือ?” นั่นคือสิ่งที่บรรดาผู้ประกอบกรในฮวาอีโดกำลังทำอยู่

“ขอโทษค่ะผู้จัดการ... ฉันไม่ได้ตั้งใจจะขึ้นเสียงกับคุณ” อียอนรีบกล่าว รู้สึกผิดที่แผลอระบายความอัดอั้นไปยังเพื่อนร่วมงาน

“ไม่เป็นไรหรอก เธออยากไปทำงานที่โรงพยาบาล D แล้วแอบเขียนคำดาบับผนังห้องน้ำใหม่ล่ะ” ชูจายิ้มเล็กน้อย ความทรงจำย้อนกลับมาชัดเจน ครั้งที่อียอนเคยปาก้อนปุ๋ยใส่ครนก่อสร้างแล้ววิ่งหนีในระหว่างการประท้วงอนุญาตให้สร้างสนามกอล์ฟ

“ฉันรู้ว่าเธอฉลาด... ฉันลองขโมยสัญญากลับมาสิ” ชูจาพูดอย่างเจ้าเล่ห์พลางยื่นโทรศัพท์ให้เธอดูอีกครั้ง แวตาวาววับของชูจาทำให้อียอนรีบตั้งท่าทันที เธอมองรูปชายหนุ่มในหน้าจอแล้วก็รู้ทันทีว่าประโยคต่อไปจะเป็นอะไร

“แคไปดีมีชากับเขาก็พอ”

“ม-ไม่ค่ะ! อย่าบ้าไปหน่อยเลย!” อียอนถอยหลังหนึ่งก้าว รู้สึกสับสนกับแผนการในหัวของผู้จัดการสาวใหญ่

“ลูกชายของประธานบริษัทโซเลย์เขากลับมาเกาหลีเพื่อมานัดบอดนะ แคไปแนะนำตัวเองกับเขาก็พอ ฉันมีรายชื่อสาว ๆ ที่เขาจะเจอด้วยนะ” ชูจาพูดพร้อมขยิบคิ้วอย่างหมายมั่น

“ฉันไม่ไปค่ะ! คุณทำให้ฉันดูเหมือนพวกชอบจับผู้ชายรวย ๆ เลย!” อียอนไวยวาย แล้วทรุดตัวลงนั่งด้วยความสิ้นหวัง

“พูดอะไรของเธอนะ?!” ชูจาขึ้นเสียง

อียอนตกใจ เธอไม่เคยเห็นชูจาขึ้นเสียงใส่ใครเลย ผู้หญิงวัยหกสิบที่ดูไม่ต่างจากหญิงวัยสี่สิบ เธอแต่งตัวดีเสมอ เดินในรองเท้าส้นสูงด้วยความสง่างามราวกับเป็นสัญลักษณ์ของความหรูหรา ส่วนอียอนกลับรู้สึกตัวเองเหมือนเงาตะปุ่มตะป่ำของเธอ เพราะชอบใส่เสื้อผ้าโคร่ง ๆ ที่ใส่สบาย

“คิดดี ๆ สิ ความรักหรือความโรแมนติกไม่ได้มีความหมายอะไรในยุคนี้ แล้วเธอก็ไม่ได้จะแต่งงานกับเขาคันที่สักหน่อย แค่นี้ไปดื่มชา ไปแนะนำตัวเอง แค่นั้นเอง... เธอแค่ทำเพื่อปากท้อง เพื่ออนาคตของโรงพยาบาลของเธอ มันไม่ใช่เรื่องน่าอายเลย ถ้าจะคิดถึงอาชีพการงานของตัวเองบ้าง” ชูจาพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลพลางเดินวนไปรอบห้อง ราวกับกำลังวางกับดักทางความคิดให้เพื่อนร่วมงานของเธอตกใจ

“ฉันเองก็อยากจะช่วยโรงพยาบาลของตัวเองนะ แต่...” อียอนพูดพึมพำเบา ๆ

“เยี่ยมเลย!” ชูจาร้องขึ้นด้วยความดีใจ ขณะที่เธอตบมือด้วยความตื่นเต้นอีกครั้ง

“ฉันให้กุญแจโรงแรมกับเธอหรือยังนะ” ชูจาถามขณะที่กลับไปวางแผนถึงการนัดพบที่จะเกิดขึ้น

อียอนยังคงคิดถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในบทสนทนา ฉันทำเพื่อโรงพยาบาลของฉัน... เพื่ออนาคตของฉัน เธอคิดแล้วหายใจลึก ๆ

“แต่เดี๋ยวก่อนนะ! คุณไปได้ยินเรื่องนี้มาจากใครคะ” อียอนถาม ชัดแจ้งหะการวางแผนของชูจา

“ได้ยินเรื่องอะไรเหรอ” ชูจาถามงง ๆ

“ก็เรื่องที่ลูกชายของไซเลย์กลับมาเกาหลี และที่พูดถึงรายชื่อสาว ๆ ที่เขาจะเจอนะคะ” อียอนถามต่อ

ชูจายิ้มแล้วยกคิ้วที่ได้รูปขึ้น “จะให้ฉันได้ยินจากใครล่ะ ถ้าไม่ใช่จากประธานเอง”

“อะไรนะ ประธานเหรอ ทำไมเขาถึง...” อียอนถามด้วยความงุนงง

“ทำไมล่ะเหรอ ฉันเคยคบกับเขานะสิ” ชูจาพูดพร้อมรอยยิ้มมั่นใจ

“คุณชูจา!” อียอนอุทานด้วยความตกใจ ขยับตัวกระทันหันจนลืมหิ้ว ชูจาในสายตาของอียอนเหมือนกับเทพนิยายที่เต็มไปด้วยเรื่องราวความรักแสนหวาน แต่สำหรับอียอนเองแล้วเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ กลับดูเหมือนเป็นโลกที่ห่างไกลเพราะเธอไม่คุ้นเคยกับมันนัก

อียอนเจอกับชูจาครั้งแรกเมื่ออายุ 17 ปี ตอนนั้นเธอเพิ่งหนีออกจากบ้านมา ไม่มีที่ไป ชูจาเป็นคนที่รับเธอเข้ามาและคอยดูแล อธิบายให้เธอเข้าใจว่าชีวิตมีอะไรมากกว่าแค่การทำงานหนัก แต่ในขณะนั้นอียอนกลับปฏิเสธแนวคิดเรื่องความรัก ขณะที่อียอนกำลังคิดถึงอดีต ชูจาก็เริ่มพูดบรรยายต่อไป

“...โชคชะตาไม่ได้เกี่ยวข้องกับ การหาชีวิตนะ เธอเลือกชีวิตของเธอเอง ดังนั้นอย่ายอมแพ้ ชีวิตมันสั้นเกินไปที่จะกินแต่อาหารที่ไม่อร่อย การมีหัวใจโบริกมากเกินไปจะทำให้เธอเหลือแค่ขนมปังเน่า ๆ”

ขณะที่ชูจาหมกมุ่นกับการพูดต่อไป อียอนก็รีบวิ่งออกไปจากห้องทันที หญิงสาวที่แสนจะรักนวลสงวนตัวรู้สึกว้าวใจว่าเธอแตกต่างกับชูจาโดยสิ้นเชิง ชูจาเป็นผู้หญิงที่มีจิตใจอิสระและชีวิตที่เต็มไปด้วยสีสัน

เพิ่งจะก้าวออกจากห้องไปไม่นาน ชูจาก็ร้องตะโกนตามหลังมา “เธอจะอยู่คนเดียวไปตลอดชีวิตหรือไง?”

* * *

แสงจันทร์สาดส่องลอดหน้าต่างลงมาเป็นแนวทางยาวสู่บันไดที่นำไปยังชั้นสอง เสียงไม้ลั่นเอี้ยดอืดดังขึ้นเบา ๆ เมื่อเงาดำเคลื่อนตัวขึ้นบันไดอย่างเงียบงัน

นาฬิกาถูกตุ้มเรือนยาวซึ่งตั้งอยู่ในโรงพยาบาลตั้งแต่วันเปิดทำการครั้งแรกดังกังวานเมื่อเข็มชี้ตรงเที่ยงคืน

การขึ้นไปเยือนชั้นสองในยามค่ำคืนกลายเป็นกิจวัตรของอียอนไปแล้ว เดิมทีเธอตั้งใจจะไปเพียงครั้งเดียว ทว่าในท้ายที่สุดมันกลับกลายเป็นเรื่องย่ำเตือนว่าตราบใดที่ฆาตกรผู้นั้นยังนอนนิ่งอยู่ตรงนั้น ชีวิตของเธอก็ยังคงปลอดภัย

ตอนที่ 2

เหมือนเช่นทุกคืน อียอนกดรหัสผ่านและหมุนลูกบิดประตูอย่างเบามือ